

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20CoCsp/27/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120433012
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:6120433012.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Viery Kandrikovej v právnej veci žalobcu JUDr. Jozef Jaroščák, ml., advokát so sídlom Radničné námestie 33, 085 01 Bardejov, IČO: 35 370 556, proti žalovanému: T. P., nar. XX.XX.XXXX, XXX XX Q., zastúpený: JUDr. Alexander Farkašovský, advokát so sídlom Némcovej 30, 040 01 Košice, o zaplatenie sumy 2.711,28 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov sp.zn. 2Csp/22/2021-361 zo dňa 7.2.2023, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje sa rozsudok vo výroku I., II., ktorým bolo konanie v časti o zaplatenie sumy 173,76 eur zastavené, a to čiastočne bez príslušenstva a vo výroku IV. a V.

II. V prevyšujúcej časti vo vzťahu k zastavenej časti vo výroku II. čiastočne o zaplatenie príslušenstva zo sumy 173,76 eur sa rozsudok mení tak, že žaloba sa v tejto časti zamieta.

III. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, vrátane trov odvolacieho konania, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Súd žalobu zamieta.

II. Konanie v časti o zaplatenie sumy 173,76 Eur s príslušenstvom zastavuje.

III. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

IV. Žiadna zo strán v konaní o návrhu žalobcu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a nariadenie neodkladného opatrenia nemá na náhradu trov konania právo.

V. Súd zrušuje zabezpečovacie opatrenie nariadené uznesením Okresného súdu Bardejov, sp. zn.: 2Csp/22/2021 zo dňa 11.03.2022 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bardejov, sp. zn.: 2Csp/22/2021-282 zo dňa 10.05.2022 a v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove, sp. zn.: 9CoCsp/43/2022-339, 9CoCsp/44/2022 zo dňa 27.09.2022.“

Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil najmä tým, že žalobou doručanou pôvodne Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 25.11.2020 a tunajšiemu súdu postúpenou dňa 15.03.2021 sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 2.711,28 eur spolu so zákonným úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 2.711,28 eur od 23.10.2020 do zaplatenia, a to titulom vyúčtovaných trov právneho zastúpenia, ktoré žalobca žalovanému vyúčtoval listom zo dňa 05.10.2020 za poskytovanie právnych služieb v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 6C/74/2019.

V dôvodoch žaloby žalobca uviedol, že dňa 30.10.2019 prevzal právne zastúpenie žalovaného v jeho právnej veci, a to P. c/a G. o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré bolo vedené na Okresnom súde Bardejov pod sp.zn. 6C/74/2019. Rozsudkom tunajšieho súdu sp.zn. 6C/74/2019-97 zo dňa 12.08.2020 súd určil, že žalobca (tu žalovaný) je výlučným vlastníkom nehnuteľností, ktoré boli predmetom sporu. Z dôvodu uznania nároku zo strany žalovaného v tomto konaní a vzdania sa odvolania predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 12.08.2020. Žalobca ďalej poukázal na to, že uznesením tunajšieho súdu sp.zn. 6C/74/2019-99 zo dňa 07.09.2020 bola žalovanému G. uložená povinnosť nahradiť žalobcovi (tu žalovaný) účelne vynaložené trovy konania vo výške 150,- eur. Po právoplatnom skončení predmetného sporu žalobca ako právny zástupca listom zo dňa 05.10.2020 zaslal žalovanému vyúčtovanie trov právneho zastúpenia, ktoré žalovaný neprevzal a trovy konania mu do dňa podania žaloby neuhradil, a to ani čiastočne. Na základe toho si žalobca voči žalovanému uplatnil nárok na zaplatenie splatnej pohľadávky (trov právneho zastúpenia) vo výške 2.711,28 eur vrátane zákonného úroku z omeškania z dlžnej sumy od 23.10.2020 do zaplatenia. Žalobca si uplatnil aj nárok na náhradu trov konania.

Proti platobnému rozkazu podal žalovaný odpor, v ktorom žalovaný poukázal na to, že vo veci vedenej na tunajšom súde pod sp.zn. 6C/74/2019, v ktorom mal plný úspech, súd uznesením zo dňa 07.09.2020 zaviazal protistranu, aby na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Jozefa Jaroščáka poukázal sumu vo výške 150,- eur. V odôvodnení uznesenia súd poukázal na skutočnosť, že právny zástupca žalobcu (tu žalovaný) si na pojednávaní konanom dňa 12.08.2020 uplatnil náhradu trov konania len vo výške 150,- eur. V zápisnici z pojednávania je okrem uvedeného poznamenané vyhlásenie právneho zástupcu žalobcu, že nad sumu 150,- eur si trovy konania uplatňovať nebudú. Žalovaný ďalej uviedol, že na označenom pojednávaní sa osobne nezúčastnil, pričom jeho právny zástupca (tu žalobca) ho žiadnym spôsobom neinformoval o tom, akú výšku trov právneho zastúpenia si uplatní. Podľa žalovaného žalobca konal bez jeho vedomia a pritom jeho záujmy mal hájiť a presadzovať. Žalobca si však trovy konania uplatnil bez predchádzajúceho prerokovania s ním a bez akéhokoľvek jeho súhlasu. Podľa žalovaného šlo o nezmyselný a nevážený postup právneho zástupcu. Žalovaný ďalej dôvodil tým, že žalobca si zjavne uvedomujúc svoje procesné pochybenie, podaním zo dňa 05.10.2020 uplatnil voči nemu trovy právneho zastúpenia v celkovej výške 2.711,28 eur, t.j. sumu po odpočítaní sumy vo výške 150,- eur. Namiesto toho, aby si žalobca v konaní pred súdom vo veci sp.zn. 6C/74/2019 uplatnil trovy konania v správnej výške a voči tej osobe, ktorá bola v konaní pred súdom neúspešná a ktorá bola zároveň na základe právoplatného rozhodnutia súdu povinná nahradiť trovy právneho zastúpenia, si uplatnil tieto trovy právneho zastúpenia voči žalovanému ako svojmu klientovi. Žalovaný vyslovil, že žalobcovi ako svojmu právnomu zástupcovi neudelil žiaden súhlas na takéto konanie, teda žalobca postupoval svojvoľne a v rozpore s jeho záujmom, čím mu spôsobil škodu a pripravil ho o pohľadávku, ktorá mohla byť priznaná exekučným titulom a ktorá mohla byť následne vymáhaná v exekučnom konaní. Žalovaný okrem toho uviedol, že ak si žalobca uvedomil svoje nevážené konanie, mohol voči uzneseniu podať sťažnosť. Žalovaný súčasne poukázal na to, že žalobca si voči nemu vyúčtoval tieto trovy právneho zastúpenia: 1. Príprava a prevzatie právneho zastupovania dňa 30.10.2019 v sume 1.429,66 eur s DPH, 2. Vyjadrenie - replika dňa 07.05.2020 v sume 715,81 eur s DPH, 3. Obhajoba na pojednávaní dňa 11.08.2020 v sume 715,81 eur s DPH, t.j. spolu 2.861,28 eur s DPH. Od uvedenej sumy žalobca odpočítal súdom priznanú výšku náhrady trov konania v sume 150,- eur. K tomu žalovaný dodal, že mu nie je zrejmé, akými výpočtami žalobca dospel k vyššie špecifikovaným výpočtom za úkony právnej služby. Žalovaný súčasne namietal, že pri takomto určení základnej sadzby tarifnej odmeny nemal žalobca vychádzať z tarifnej hodnoty veci podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., ale z § 11 ods. 1 písm. a) citovanej vyhlášky, kde základná sadzba by sa určila ako 1/13 výpočtového základu. Na základe toho by mal žalovaný nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v sume 323,76 eur s DPH. Žalobca ako právny zástupca nepostupoval v súlade s právnymi predpismi, keďže uvedenú sumu v konaní sp.zn. 6C/74/2019 si neuplatnil.

Vykonaným dokazovaním súd ďalej zistil, že plnomocenstvom zo dňa 30.10.2019 žalovaný splnomocnil žalobcu ako advokáta na zastupovanie v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp.zn. 6C/74/2019 o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Z plnomocenstva vyplýva aj to, že žalovaný splnomocnil advokáta, aby ho „zastupoval, resp. obhajoval, aby vykonával všetky potrebné právne úkony, prijímal doručované písomnosti, podával návrhy, podnety a žiadosti, uzatváral zmiery, vymáhal oprávnené nároky, uznával uplatnené nároky, vzdával sa nárokov, prijímal plnenia nároky, potvrdzoval prijatie nárokov, podával oprávnené prostriedky a vzdával sa práv na ich uplatnenie, bral späť už podané opravné prostriedky, zastupoval v dedičskom konaní, exekučnom, správnom a inom administratívno - právnom konaní, inicioval ich začatie, dedičstvo odmietal alebo neodmietal, menoval rozhodcu a uzatváral rozhodcovské zmluvy, to všetko aj v prípadoch, keď podľa osobitných

právných predpisov je potrebné osobitné splnomocnenie. Toto splnomocnenie dávam aj v rozsahu práv a povinností podľa Trestného poriadku a Občianskeho súdneho poriadku. Súhlasím, aby sa splnomocnený advokát v rozsahu svojho poverenia dal zastúpiť iným advokátom a pri jednotlivých úkonoch advokátskym koncipientom alebo iným zamestnancom advokáta. Beriem na vedomie, že advokátovi patrí za poskytovanie právnych služieb odmena, popri ktorej má advokát nárok aj na náhradu hotových výdavkov a náhradu za stratu času. Povinný som ju zaplatiť kedykoľvek mi bude vyúčtovaná spoločne a nerozdielne s tými, ktorí spolu so mnou dali splnomocnenie bez ohľadu nato, či bola prisúdená voči odporcovi. Povinný som dať primeraný preddavok podľa postupu prác. Bol som poučený o obsahu Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších zmien a doplnení a o dôvode a podmienkach platieb za poskytované právne služby.“

Okresný súd Bardejov vo veci sp.zn. 6C/74/2019-97, v ktorej žaloba bola podaná na súd dňa 29.10.2019, rozsudkom zo dňa 12.08.2020, právoplatným dňa 14.08.2020, vo veci žalobcu T. P., zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Jaroščákom, proti žalovanému L. G., určil, že výlučným vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území Q., zapísaných na LV č. XXXX, je žalobca (tu žalovaný). Súd tiež rozhodol o tom, že žalovaný L. G. je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %. Vzhľadom na to, že rozsudok bol vyhlásený v prítomnosti právneho zástupcu žalobcu a žalovaného, ktorí sa vzdali práva podať voči nemu odvolanie, proti rozsudku odvolanie prípustné nebolo.

Uznesením tamojšieho súdu sp.zn. 6C/74/2019-99 zo dňa 07.09.2020, právoplatným dňa 30.10.2020, bolo rozhodnuté, že žalovaný L. G. je povinný nahradiť žalobcovi (tu žalovaný) účelne vynaložené trovy konania vo výške 150,- eur.

Zo zápisnice o pojednávaní sp.zn. 6C/74/2019-92 zo dňa 12.08.2020 vyplýva, že na začiatku pojednávania nebol prítomný právny zástupca žalobcu, ktorý vstúpil do pojednávacej miestnosti po vyhlásení uznesenia o ukončení dokazovania. Právny zástupca vtedy uviedol: „Trváme na podanej žalobe v celom rozsahu a trovy konania si uplatňujeme a vyčíslujeme ku dňu dnešného pojednávania na sumu 150,00 Eur. Nad túto sumu si trovy konania neuplatňujeme.“

Žalobca vzal žalobu späť v časti o zaplatenie sumy 173,76 eur s príslušenstvom, a to s poukazom na úhradu žalovaného dňa 27.12.2021. Keďže žalobca vzal žalobu čiastočne späť predtým, než sa začalo predbežné prejednanie sporu a pojednávanie, súhlas žalovaného s čiastočným späťvzatím nebol potrebný, preto súd konanie v tejto časti zastavil.

Súd prvej inštancie považoval za nesporné, a to vzhľadom na povahu účastníkov právneho vzťahu založeného na plnomocenstve zo dňa 30.10.2019, že predmetný vzťah je vzťahom spotrebiteľským, keďže žalobca ako advokát, poskytovateľ právnej služby konal pri prijatí splnomocnenia v rámci predmetu poskytovania právnych služieb titulom advokácie, na čo ho splnomocnil žalovaný, ktorý sa ako fyzická osoba naňho obrátil za účelom využitia jeho právnych služieb.

Žalovaný popieral nárok žalobcu. Napokon v priebehu konania mu zaplatil sumu 173,76 eur s tým, že spolu s trovami, ktoré mu boli priznané v konaní sp.zn. 6C/74/2019, takúto odmenu považuje za dostatočnú, pretože táto mala byť vypočítaná podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. Žalovaný nepoprel skutočnosť, že mu boli zo strany žalobcu poskytnuté právne služby vo veci sp.zn. 6C/74/2019, avšak tvrdil, že nebola vopred dohodnutá odmena za ich poskytnutie. Tvrdil, že plnomocenstvo mu bolo predložené na podpis. Svoje tvrdenia žalobca preukazoval obsahom plnomocenstva a čestnými prehláseniami svojich zamestnancov a tiež P. N.. Naopak žalovaný poukázal na to, že nikdy nedal žalobcovi pokyn na to, aby si vo veci sp.zn. 6C/74/2019 uplatnil voči žalovanému G. náhradu trov konania len vo výške 150,- eur. Toto tvrdenie žalobca vyvracal tým, že podľa udania žalovaného, čo podľa žalobcu vyplýva aj z predložených čestných prehlásení, mu o trovy konania nešlo a v prípade, ak by mohlo dôjsť v spore sp.zn. 6C/74/2019 k dohode, bol ochotný trovy konania si neuplatniť. Podľa žalobcu mala byť správne odmena vypočítaná z hodnoty sporu, t.j. hodnoty nehnuteľností, o ktoré v konaní šlo.

Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že žalobca ako advokát poskytol právne služby žalovanému vo veci sp.zn. 6C/74/2019, a to na základe plnomocenstva zo dňa 30.10.2019. Súd mal preukázané, že žalovaný ako žalobca bol v spore vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 6C/74/2019 v celom rozsahu úspešný. Súd mu preto priznal voči žalovanému G. nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodol súd v danej veci samostatným uznesením tak, že žalovanému ako žalobcovi priznal náhradu trov konania v sume 150,- eur. Súd mal tiež preukázané, že presne uvedenú sumu trov si uplatnil právny zástupca žalovaného na pojednávaní dňa 12.08.2020 a výslovne uviedol, že nad túto sumu si trovy v konaní neuplatňujú.

Súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní nebolo preukázané, aby žalobca ako advokát a žalovaný akom klient uzavreli medzi sebou mandátnu zmluvu. Tu je potrebné rozlišovať dohodu o plnej moci (dohodu o zastúpení) a plnú moc. Dohoda o plnej moci je často súčasťou mandátnej zmluvy. Mandátna zmluva ako dvojstranný právny úkon je úpravou vnútorného vzťahu mandanta a mandatára. Mandatár však vo vzťahu k tretím osobám konaná na základe plnej moci, ktorá je vo vzťahu k tretej osobe určujúca. Pre vymedzenie rozsahu oprávnení splnomocnenca konať za splnomocniteľa je rozhodujúcim iba obsah plnej moci. Plná moc môže byť z hľadiska rozsahu splnomocnenecovho oprávnenia všeobecná (generálna), ktorá oprávňuje zástupcu (splnomocnenca) ku všetkým právnym úkonom, alebo špecifická (špeciálna), obmedzujúca sa iba na niektoré právne úkony alebo len na jeden právny úkon.

Pokiaľ ide o spornú skutočnosť, a teda, či žalovaný ako spotrebiteľ bol poučený o výške odmeny za jeden právny úkon, súd vychádzal z obsahu plnomocenstva, ktoré obsahovalo odkaz na vyhlášku č. 655/2004 Z.z. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/51/2017 zo dňa 27.03.2018, v ktorom sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvej inštancie v inej právnej veci o tom, že klient je dostatočne poučený o nároku advokáta na odmenu aj len s odkazom na označenie právneho predpisu. Na tomto mieste súd však musí uviesť, že skutkové okolnosti prípadu vo veci sp.zn. 6Co/51/2017, boli odlišné od daného prípadu. Totiž v uvedenom spore žalobca ako advokát zastupoval klienta v konaniach o úpravu práv a povinností k maloletému dieťaťu a o zapretie otcovstva. Spornou bola výška odmeny advokáta pri zastupovaní o výživnom, keď súd ju určil podľa § 10 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004. Situácia v danom prípade však bola odlišná. Žalovaný tvrdil, že o odmene za poskytnuté právne služby nebolo ani reči, že JUDr. A. F. sa na jeho požiadanie ujal veci s tým, že sa nemusí o nič starať a že žiadne peniaze nechce, lebo v tom čase žalovaný tvoril pár so P. N., ktorá v čestnom prehlásení deklarovala kamarátsky vzťah k JUDr. F.. O tom, že je povinný žalobcovi zaplatiť odmenu, sa žalovaný dozvedel až keď mu došiel platobný rozkaz vydaný v upomínacom konaní. Vtedy zavolať JUDr. F., že čo to má znamenať, prišiel k nemu a vtedy mu JUDr. F. oznámil, že chce most, ktorý sa nachádza na pozemku žalovaného. Žalovaný však s uvedeným návrhom nesúhlasil. Žalovaný uvedené skutočnosti uviedol v rámci svojej výpovede. Jeho obranu sa žalobca snažil rozbiť čestnými prehláseniami svojich zamestnancov a P. N., bývalej priateľky žalovaného. Výsluch svedkyne P. N. však nenavrhol. Uvedené čestné prehlásenia súd hodnotí ako dôkazy, ktorým nemožno pripísať ani vyššiu, ani nižšiu dôkaznú silu, než ostatným. Z pohľadu vierohodnosti týchto dôkazov bolo pre súd významné posúdenie ich neutrality. Je nepochybné, že čestné prehlásenia predložili zamestnanci žalobcu a tiež bývalá priateľka žalovaného, ktorej kamarátsky vzťah k JUDr. A. F. a samotnému žalobcovi bol nesporný. S poukazom na uvedené mal súd vierohodnosť naznačených dôkazov za oslabenú práve tým, že nevznikli neutrálne. Na druhej strane žalovaný poskytol len svoju výpoveď a argumentáciu. Tu je však potrebné zdôrazniť, čo bolo medzi stranami nesporné, že v spore vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. XC/XX/XXXX bol žalobca vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku zo žaloby, ale nie vychádzajúc z hodnoty nehnuteľnosti, ale z názoru súdu o nemožnosti ocenenia predmetu sporu v peniazoch. Aj v kontexte tohto zistenia sa nedostatočná informovanosť žalovaného o odmene za jeden úkon právnej služby javí ako vysoko pravdepodobná. Za danej situácie nemôže obstáť tvrdenie žalobcu, že uvedenou výškou súdneho poplatku v podstate žalovanému ušetril peniaze. Advokát je povinný presadzovať práva a záujmy klienta, ale zároveň je povinný postupovať s odbornou starostlivosťou. Okrem toho je povinný v priebehu poskytovania právnej služby informovať klienta, ktorý je spotrebiteľom právnej služby, o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu. Toto žalobca nepreukázal.

Súd prvej inštancie ďalej uviedol rešpektuje nález Ústavného súdu SR z 18. marca 2015 sp. zn. II. ÚS 478/2014-28, na ktorý poukázal žalobca a z ktorého vyplýva: „Pokiaľ je vec, právo alebo plnenie, ktoré je predmetom súdneho sporu, peniazmi ocenené, potom sa táto čiastka (suma) považuje za základ pre tarifnú hodnotu, a to aj v prípadoch určenia vlastníckeho práva k takejto veci. Nie je možné vychádzať z názoru, že vždy, keď je predmetom konania určenie vlastníckeho práva k veci, nemožno tento predmet konania peniazmi oceniť z hľadiska tarifnej odmeny podobne, ako to je pri vyrubovaní súdneho poplatku za určovací návrh podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov.“ V nadväznosti na uvedené však súd konštatuje, že v konaní nebola dostatočne preukázaná dohoda medzi žalobcom a žalovaným o tom, že žalovanému bude účtovaná odmena, keďže tento tvrdil, že poskytnutie právnej služby mu bolo prisľúbené bezodplatne, a to z dôvodu kamarátskeho vzťahu vtedajšej partnerky žalovaného P. N. k JUDr. A. F.. Žalovaný plnomocenstvo podpísal až dodatočne, čo mal súd preukázané aj z toho, čo nebolo medzi stranami sporné, že žalovaný podal žalobu, ktorú mu spísali v advokátskej kancelárii dňa 29.10.2019 a plnomocenstvo podpísal dňa 30.10.2019. V danom prípade už teda nebolo rozhodujúce, v akej výške by mala advokátovi patriť odmena, ale rozhodujúcim bol fakt, že nebola preukázaná dohoda o odmene za poskytnutie právnych služieb.

Okrem už uvedeného tiež uviedol, že advokát je povinný pri výkone advokácie riadiť sa pokynmi klienta. Nebolo preukázané, aby žalovaný udelil žalobcovi ako advokátovi pokyn uplatniť si v konaní sp.zn. 6C/74/2019 trovy konania len vo výške 150,- eur. Súd zastáva názor, že naznačený postup advokáta sa nemohol realizovať bez vedomosti splnomocniteľa, v danom prípade žalovaného. Súd zastáva názor, že pri posudzovaní rozsahu plnomocenstva je potrebné vnímať aj jeho účel a rovnako tak vzťah dôvery medzi klientom a advokátom. Účelom plnomocenstva bolo, aby žalobca postupoval v súlade so záujmami klienta. Ak si však na úkor samotného klienta neuplatnil v konaní požadovanú výšku trov, diskutabilnou ostáva otázka dobrého záujmu klienta. Ak sa žalobca odvolával na to, že takto to určil sudca v konaní sp.zn. 6C/74/2019, dané tvrdenie nemôže svedčať v prospech žalobcu, pretože advokát je vždy povinný hájiť záujmy klienta. Z tohto pohľadu aj žalobcom navrhovaný výsluch sudcu by nepriniesol viac svetla do prejednávanej veci, pretože ako súd uviedol, nebolo preukázané, aby žalovaný dal žalobcovi na takýto postup pokyn. Rovnako nemôže obstáť tvrdenie žalobcu, že tak učinil v záujme žalovaného, ktorý chcel spor vyhrať čo najskôr a ak by si uplatnili trovy vo vyššej sume, dohoda by sa mohla zmariť. Súd však vo veci sp.zn. 6C/74/2019 rozhodol rozsudkom a samotný žalovaný G. na pojednávaní uviedol, že už chce mať pokoj, nech im ostanú peniaze a nech pánovi P. sa vrátia nehnuteľnosti.

Na základe uvedených skutočností súd žalobu zamietol.

O trovách konania vo veci samej súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Vzhľadom na zamietnutie žaloby bol žalovaný v celom rozsahu úspešný, preto mu súd voči neúspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (100 %). V časti, v ktorej súd konanie zastavil, rozhodol podľa § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Vzhľadom na nedôvodnosť žaloby súd nepričítal procesné zavinenie za čiastočné zastavenie konania žalovanému. Pokiaľ ide o náhradu trov konania o neodkladnom opatrení a zabezpečovacom opatrení, súd rozhodol podľa § 255 ods. 2, Civilného sporového poriadku, podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Vzhľadom na to, že žalobca bol úspešný čo do návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, ale neúspešný čo do návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, súd vyslovil (aj vo vzťahu k žalovanej v 2/ rade PhDr. L. Y. v týchto konaniach), že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo, keďže ich úspech bol z tohto pohľadu rovnaký. O výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku vyšší súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd prvej inštancie v okolnostiach danej veci nezistil žiadne dôvody pre aplikáciu § 257 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd výnimočne z dôvodov hodných osobitného zreteľa náhradu trov konania neprizná. Vzhľadom na to, že žalobca, ktorý bol v konaní neúspešný, neuviedol žiadne skutočnosti a neprodukoval žiadne dôkazy pre aplikáciu tohto zákonného ustanovenia, súd sa neodklonil od zásady zodpovednosti, resp. procesného zavinenia za výsledok sporu.

Vzhľadom na to, že súd žalobu zamietol, v súlade s § 335 ods. 1 Civilného sporového poriadku zrušil zabezpečovacie opatrenie nariadené uznesením Okresného súdu Bardejov, sp.zn. 2Csp/22/2021 zo dňa 11.03.2022 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bardejov, sp.zn. 2Csp/22/2021-282 zo dňa 10.05.2022 a v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 9CoCsp/43/2022-339, 9CoCsp/44/2022 zo dňa 27.09.2022.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, ktorý navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil a vyhovel jeho žalobe po späťvzatí v celom rozsahu, zároveň si uplatnil trovy prvostupňového a odvolacieho konania.

V odvolaní odvolateľ okrem iného uviedol, že meritom prejednávanej veci bolo posúdenie toho, že či mám ako advokát voči žalovanému (klientovi) nárok na zaplatenie trov právneho zastupovania, a to z titulu tohto, že som ho úspešne v pozícii žalobcu zastupoval v jeho právoplatne skončenej právnej veci P. c/a G., prebiehajúcej na OS BJ pod sp.zn. 6C/74/2019 o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, na základe splnomocnenia zo dňa 30.10.2019.

Odôvodnenie súdu prvej inštancie je veľmi stručné a v podstate je uvedené len v bodoch 45 a 46 odôvodnenia napádaného rozhodnutia.

Súd prvej inštancie zamietol žalobu z dôvodu, že som podľa názoru súdu nepreukázal, že som žalovaného poučil o výške odmeny za jeden právny úkon pred začatím poskytovania právnych služieb. Súd prvej inštancie žalobu zamietol, výlučne len na základe toho, že sa nekriticky stotožnil so subjektívnym a reálne ničím nepodloženým tvrdením žalovaného, a to dokonca za situácie keď:

1. z vykonaných dôkazov bola potvrdená dôvodnosť žaloby v celom rozsahu,
2. súd prvej inštancie rozhodol v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou (KS PO - 6Co/51/2017) v obsahovo obdobných sporoch.

Je právne neakceptovateľné, aby súd dezinterpretoval dôkazy (čestné prehlásenia - JUDr. G., JUDr. F. a p. N.) a skutkový stav, ktorý vyšiel v konaní najavo. Presne to isté už súd prvej inštancie spravil aj v časti konania o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, pričom odvolací súd potvrdil túto arbitrárnosť zo strany súd prvej inštancie a to v Uznesení Krajského súdu Prešov, sp.zn. 19Co/3/2022-224 zo dňa 15.02.2022 (bod 24), t.j. zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, v ktorom súd prvej inštancie okrem iného ignoroval skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo z vykonaných dôkazov.

Napádané rozhodnutie je plné arbitrárných tvrdení, dezinterpretácii dôkazov, právnych predpisov ako aj rozhodnutí súdov v obdobných veciach, pričom sa súd prvej inštancie venoval absolútne irelevantným právnym veciam, ktoré nemajú žiaden obsahový a právny význam na posúdenie prejednávanej veci.

Civilný súd je samozrejme oprávnený hodnotiť dôkazy podľa svojej úvahy, avšak nie takým spôsobom ako to opakovane spravil súd prvej inštancie, t.j. že dôkazy dezinterpretoval.

Z vyššie uvedené vyplýva, že žalobu zobral čiastočne späť vo výšky istiny a teda nie aj čo sa týka príslušenstva (zákonného úroku z omeškania) z čoho vyplýva, že výrok II. napadaného rozhodnutia je vecne nesprávny.

Výrok II. má teda správne znieť: „Konanie v časti o zaplatenie sumy 173,76 Eur zastavuje.“

Nakoľko žalobca nevie určiť či vyššie uvedené je len písacia chyba na strane súdu a/alebo ide o vecné pochybenie, tak preto podáva odvolanie aj voči II. výroku napadaného rozhodnutia.

Vo svojich písomných podaniach opakovane uviedol, že čo sa týka jeho postupu vo veci trov konania v právnej veci OS BJ - 6C/74/2019, tak táto skutočnosť je v prejednávanej veci právne a vecne bezpredmetná, t.j. nemá žiaden vplyv na posúdenie prejednávanej veci.

V bode 47 odôvodnenia napadaného rozhodnutia je uvedené: „...Nebolo preukázané, aby žalovaný udelil žalobcovi ako advokátov pokyn uplatniť si v konaní sp. zn. 6C/74/2019 trovy konania len vo výške 150,- EUR....“

Ak žalovaný tvrdí, že ako advokát pochybil, čo sa týka trov konania v právnej veci OS BJ - 6C/74/2019, (t.j. náhrada škody v zmysle ust. § 26 zákona o advokácii), tak takýto nárok si mal voči nemu uplatniť žalobou, a eventuálne mal dať prerušiť konanie v prejednávanej právnej veci. Žalovaný tak v subjektívnej 2-ročnej premlčacej lehote (§ 106 ods. 1 OZ) nespravil, keďže takúto žalobu nepodal, a to zjavne preto, že vedel, že v takomto konaní by bol neúspešný.

Nie je mi zrejme, prečo opakovane na túto skutočnosť poukazuje súd prvej inštancie, keď táto skutočnosť nie je predmetom prejednávanej veci a ani nemá mať aký vplyv na posúdenie prejednávanej veci, a teda ide o arbitrárnou argumentáciu, ktorá navyše neobstojí, keďže som v konaní preukázal, že som od žalovaného mal pokyn na vzdanie sa trov konania v právnej veci OS BJ - 6C/74/2019.

V bode 44 odôvodnenia súd prvej inštancie uvádza, že som so žalovaným neuzatvoril mandátnu zmluvu a v bode 46 uvádza, že posudzovanie výšky odmeny už bolo bezpredmetné, keďže nebola preukázaná dohoda o odmene.

Vyššie uvedené tvrdenie o mandátnej zmluve je irelevantné, keďže žiadny právny prepis neukladá povinnosť aby advokát s klientom takúto zmluvu uzatvoril.

Ak sa advokát s klientom nedohodnú na hodinovej/paušálnej/podielovej odmene, tak ex lege ma advokát nárok na tarifnú odmenu (pozn. tak ako je tomu v prejednávanej veci), s tým, že výpočet výšky tarifnej odmeny je detailne uvedený v § 10 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. a teda ide o de facto nesporné skutočnosti, keďže tieto sú upravené vo všeobecne záväznom právnom predpise.

Ďalej súd prvej inštancie v bode 45 odôvodnenia napadaného rozhodnutia poukazuje na to, že v právnej veci OS BJ - 6C/74/2019 bola výška súdneho poplatku 99,50 eur a že z toho sa súdu prvej inštancie javí, že žalovaný nebol dostatočne informovaný o výšky odmeny za 1 úkon právnej služby.

Žalovaný v pozícii žalobcu v žalobe zo dňa 29.10.2019 (OS BJ - 6C/74/2019) na str. 3 v 2 odstavci zdola, uviedol, že: „Reálna trhová hodnota predmetných nehnuteľnosti prevyšuje sumu vo výške 100.000,- eur.“ Samozrejme, že nikto sa v pozícii žalobcu nebude v tzv. určovacej žalobe/spore „sťažovať“, keď mu súd vyrubí súdny poplatok „len“ 99,50 eur a teda nie z hodnoty sporu. V konkrétnej veci ide o nedôslednosť, resp. nepozornosť na strane OS BJ na základe ktorej žalobca ušetril cca 4700,- eur.

To, že OS BJ v právnej veci 6C/74/2019 určil súdny poplatok na 99,50 eur a nepočítal ho z hodnoty nehnuteľnosti je vzťah štátu a poplatníka, ktorý je upravený v zákone o správnych poplatkoch. Odmena a jej výška pre advokáta je vzťahom advokáta a klienta, ktorý je upravený vo v zákone o advokácii v spojení s vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z.z.

Súdny poplatok a výška odmeny advokáta sú diametrálne odlišné skutočnosti, ktoré navzájom nemajú absolútne žiaden súvis a preto poukazovať na údajný súvis týchto skutočností nemá žiadnu právnu relevanciu.

Nakoľko p. N. sa k predmetnej veci vyjadrila písomne, na ktorej písomnosti je úradne overený jej podpis a v ktorom uviedla, že jej prehlásenie sa má považovať za dôkaz v zmysle ust. § 204 CSP a ktorý bol žalovanému doručený pred pojednávaním (t.j. spolu s mojím písomným vyjadrením zo dňa 30.11.2021), s tým, že žalovaný bol v konaní zastúpený advokátom, tak pre mňa nemalo zmysel, aby som ju predvolával na pojednávanie a preto tomuto tvrdeniu súdu v podstate nerozumiem.

Čo sa týka skutkového stavu v prejednávanej právnej veci, tak stav bol taký, že sporové strany si navzájom popreli svoje skutkové tvrdenia, s tým, že ako žalobca som dôvodnosť žaloby podložil písomnými dôkazmi - splnomocnením zo dňa 30.10.2019 a 3 (troma) čestnými prehláseniami, pričom žalovaný nepredložil žiaden dôkaz.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že aj v spotrebiteľských sporoch súd rozhoduje na základe skutkového stavu, ktorý vyšiel v konaní najavo. Súd prvej inštancie túto základnú zásadu na úkor odvolateľa porušil, keďže rozhodol diametrálne odlišne, resp. v rozpore s tým, čo vyšlo v konaní najavo.

V rámci vyjadrenia zo dňa 30.11.2021 som okrem iného poukázal na obsahovo úplne totožnú právnu vec (KS PO - 6Co/51/2017, pričom sudcom spravodajcom v tomto spore bol JUDr. P., ktorý je tohto času sudcom Ústavného súdu SR, ktorý sa dlhodobo venuje spotrebiteľským sporom), t.j. spor advokáta a bývalého klienta o zaplatenie trov právneho zastúpenia, čo sa týka preukázania splnenia povinnosti advokáta poučiť klienta o výške odmeny za jeden úkon právnej služby.

Súd prvej inštancie sa s rozhodnutím odvolacieho súdu KS PO - 6Co/51/2017, „vysporiadal“, tak, že povedal, že v tejto veci bola situácia odlišná, čo súd prvej inštancie odôvodňoval tým, že išlo o rodinný spor a nie o civilný spor, pričom ďalej súd prvej inštancie poukazoval na výšku súdneho poplatku v právnej veci OS BJ - 6C/74/2019.

Súd prvej inštancie evidentne nepochopil význam rozhodnutia odvolacieho súdu KS PO - 6Co/51/2017, ktoré riešil obsahovo úplne totožnú právnu vec, t.j. že, či na preukázanie splnenia si povinnosti advokáta voči klientovi o spôsobe a výpočte výšky odmeny za jeden úkon právnej pomoci (ďalej len „poučovacia povinnosť“) stačí v splnomocnení odkázať na Vyhlášku č. 655/2044 Z.z. a o posúdení hodnovernosti tvrdení advokátskej koncipientky (manželky advokáta) a splnení poučovacej povinnosti zo strany advokáta a teda toto rozhodnutie komplexne rieši kritéria posudzovania otázky preukázania splnenia si poučovacej povinnosti zo strany advokáta.

Súd prvej inštancie teda evidentne nechápe, že v danej veci sa ne bavíme o „type“ sporu (t.j. je úplne jedno či sa jedná o rodinný, alebo civilný spor alebo trestný spor atď.) a taktiež je irelevantné, že ako bol určený súdny poplatok v spore v ktorom advokát zastupoval klienta.

Opätovne musí uviesť, že súdny poplatok je vzťah štátu a poplatníka a odmena za právne zastúpenie je vzťahom advokáta a klienta, s tým, že ide jednak o navzájom absolútne nesúvisiaci vzťah a zároveň o diametrálne odlišný právny vzťah, ktorý je upravený v odlišných právnych predpisoch (zákon o súdny poplatkoch a zákon o advokácii + vyhláška č. 655/2004).

Súd prvej inštancie ďalej uvádza, že považuje čestné prehlásenia (T. G., JUDr. F. a p. N.) na nedôveryhodné a za nie neutrálne, čo je opäť v rozpore s rozhodnutím KS PO - 6Co/51/2017 ako aj s Nálezom Ústavného súdu SR, sp.zn. III. ÚS 276/2014-29, zo dňa 09.06.2015.

Súd prvej inštancie v bode 45 napadaného rozhodnutia uvádza: „...Z pohľadu vierohodnosti týchto dôkazov bolo pre súd významné posúdenie ich neutrality. Je nepochybné, že čestné prehlásenia predložili zamestnanci žalobcu a tiež bývalá priateľka žalovaného, ktorej kamarátsky vzťah k JUDr. A. F. a samotnému žalobcovi bol nesporný. S poukazom na uvedené mal súd vierohodnosť naznačených dôkazov za oslabenú práve tým, že nevyznievali neutrálne....“

Vzťah k JUDr. G., JUDr. F., p. N. je nasledovný:

1. JUDr. G. - ide o čisto pracovno-právny vzťah - JUDr. G. je od jesene 2021 navyše samostatný advokát, t.j. bývalý zamestnanec.

2. JUDr. F. - ide o čisto pracovno-právny vzťah. JUDr. F. navyše dňa 11.03.2021 (t.j. v čase podpísania prehlásenia) nebol zamestnancom (pracovný pomer skončil 31.12.2020).

3. P. N. - kamarátsky vzťah - náhodne sa stretnú maximálne tak cca 3 x v roku.

S vyššie menovanými nemá žiaden osobný, resp. rodinný vzťah a nemal a ani nemá žiadnu „páku“ a ani motiváciu ich presvedčať, aby sa vyjadrili k predmetnej veci, tak ako sa vyjadrili, s tým, že ich vyjadrenia boli podporným dôkazom k hlavnému dôkazu - splnomocneniu zo dňa 30.10.2019, ktoré z hľadiska právnych predpisov, odbornej literatúry a ustálenej rozhodovacej praxe preukazuje splnenie si poučovacej povinnosti o povinnosti klienta zaplatiť advokátovi odmenu za poskytnuté právne služby a o jej výpočte a výške, čo bola zásadná právna otázka v prejednávanej právnej veci.

Odôvodnenie rozhodnutia považuje za nepresvedčivé a zároveň nedostatočné, s tým, že podľa môjho názoru súd prvej inštancie dezinterpretoval písomné dôkazy, a preto mám za to, že hodnotenie dôkazov zo strany súdu prvej inštancie je v rozpore s princípom voľného hodnotenia dôkazov v zmysle CSP.

Na základe vyššie uvedeného má za to, že sa súd prvej inštancie dopustil závažného procesného pochybenia, keďže rozhodol v rozpore so skutkovým stavom (§ 215 CSP), v rozhodnutí dôkladne neodôvodnil prečo sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe (§ 220 ods. 3 CSP) a že svoje rozhodnutie náležite a presvedčivo neodôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP) a vzhľadom na to, že ide o porušenie základných zásad civilného sporového procesu, tak tieto pochybenia majú za následok porušenie môjho práva na spravodlivý súdny proces.

Napádané rozhodnutie považuje za arbitrárne, nepreskúmateľné (zmätočné) a ústavno-právne nekonformné, keďže je v absolútnom rozpore z procesným právom Civilným sporovým poriadkom.

V splnomocnení zo dňa 30.10.2019 je uvedené, že: „T. P.....splnomocňujem JUDr. T. T., ml. advokáta.....aby ma v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov, pod sp. zn.: 6C/74/2019..... a to v celom zastupoval, resp. obhajoval,.....vzdával sa nárokov.... Beriem na vedomie, že advokátovi patrí za poskytovanie právnych služieb odmena, popri ktorej má advokát nárok aj na náhradu hotových výdavkov a náhradu za stratu času. Povinný som ju zaplatiť kedykoľvek mi bude vyúčtovaná spoločne a nerozdielne s tými, ktorí spolu so mnou dali splnomocnenie bez ohľadu nato, či bola prisúdená voči odporcovi. Povinný som dať primeraný preddavok podľa postupu prác. Bol som poučený o obsahu Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších zmien a doplnení a o dôvode a podmienkach platieb za poskytované právne služby.“ Ďalej uviedol, že zákon o advokácii a vykonávací vyhláška nestanovujú, že advokát musí mať na každý jeden úkon písomný pokyn od klienta a/alebo dôkaz o uložení pokynu (napr. obrazovo-zvukový záznam, SMS, e-mail a pod.), (pozn. čo je okrem iného v praxi fakticky neuskutočniteľné).

V konaní z vykonaných dôkazov vyšlo najavo, že žalovaný je povinným vo viacerých exekučných konaniach a že nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom konania na OS BJ-6C/74/2019 previedol na p. G. z dôvodu, aby tieto neboli zexekvované v exekučných konaniach.

Ďalej v konaní vyšlo najavo, že žalovaný po niekoľkých dňoch po tom, ako boli na základe rozsudku OS BJ, sp. zn.: 6C/74/2019 predmetné nehnuteľnosti v katastrálnej evidencii zapísané na jeho meno, tieto previedol za neadekvátne nízku sumu na p. Y., s tým, že aj na základe týchto skutočností bolo v prejednávanej právnej veci právoplatne nariadené zabezpečovacie opatrenie.

Z vykonaných dôkazov jasne vyplynulo, že žalovaný nie je ochotný uhrádzať svoje prejednané a exekučne vymáhané pohľadávky, pričom to isté spravil aj voči mojej osobe, t.j. že mi nie je ochotný zaplatiť za poskytnuté právne služby a robí všetky možné obštrukcie, aby sa vyhol zaplateniu tohto svojho záväzku.

Modus operandi žalovaného je, že napriek existencii jeho záväzku nechce nikom a nič zaplatiť.

V konaní preukázal najmä písomnými dôkazmi dôvodnosť žaloby, t.j. že žalovaný bol pred poskytovaním právnej služby poučený o výške odmeny za jeden právny úkon a keby súd prvej inštancie tieto písomné dôkazy nedezinterpretoval (viď bod III. odvolania), tak by dospel k iným skutkovým zisteniam, resp. by predmetnú právnu vec inak právne posúdil.

Rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne a právne nesprávne, v absolútnom rozpore s hmotným právom - Občianskym zákonníkom a Zákonom o advokácii a Vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z.z., odbornou literatúrou a ustálenou rozhodovacou praxou.

3. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad upravených v ustanovení § 379 a nasl. CSP a zistil, že rozsudok vo výroku I. a II. čiastočne bez príslušenstva a vo výroku IV. a V. je vecne správny, čiastočne v časti príslušenstva II. je opodstatnené rozsudok zmeniť.

4. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14.9.2011, sp.zn. 3Cdo 204/2009).

5. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho

neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorí z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24. júna 2010, sp.zn. 5Obo/52/2010).

6. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, je potrebné rozumieť výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ust. § 132 O.s.p. (§ 191 ods. 1 CSP), pretože súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov nevyplývajú ani inak v konaní nevyšli najavo, pretože súd opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli za konania najavo, alebo pretože v hodnotení dôkazov, popr. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov konania, alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti, je logický rozpor alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ust. § 133 až 135 O.s.p. (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky vo veci 21Cdo 65/2000).

7. Odvolací súd vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov (§ 132 O.s.p., resp. § 191 ods. 1 CSP) poukazuje na to, že hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Základom hodnotiaceho postupu sudcu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Ide o zásadu totožnosti, ktorá vyžaduje, aby sa v určitej úvahe zachovával rovnaký význam použitých výrazov, zásadu vylúčeného sporu, ktorá vyžaduje, že v tom istom čase a za tých istých podmienok nemôže zároveň platiť nejaké tvrdenie a jeho protiklad, zásadu vylúčenia tretieho, podľa ktorej z dvoch protikladných tvrdení musí byť jedno pravdivé, a zásadu dostatočného dôvodu, ktorá vyžaduje, aby každé pravdivé tvrdenie bolo dostatočne odôvodnené (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 6MCdo 1/2010).

8. Hodnotiť právne a skutkové závery okresného súdu ako signalizujúce taký stupeň arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti, ktorý by predstavoval neprípustný zásah do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06). Odvolateľovi sa ani len v priebehu odvolacieho konania nepodarilo preukázať, že jeho tvrdenia v spojitosti aj s nejakým súborom dôkazov mali by čo i len hypotetický potenciál zmeniť závery, ku ktorým dospel súd prvej inštancie.

9. Koncentrácia konania má podľa zákonodarcu predstavovať efektívny nástroj racionálneho a odôvodneného zrýchlenia sporového konania. Sudca so znalosťou konkrétnej veci vie podľa zákonodarcu najlepšie posúdiť adekvátnosť a včasnosť uplatnenia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, preto je nóvum spočívajúce v zavedení inštitútu sudcovskej koncentrácie podľa neho plne odôvodnené a žiaduce. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú uplatnené včas aj vtedy, ak ich strana predložila ako reakciu na skutočnosti, o ktorých nevedela ani ich nemohla predvídať a ktoré vyšli najavo až potom, ako mala strana povinnosť označiť a predložiť skutočnosti a dôkazy. Zákonná koncentrácia konania predstavuje objektívnu časovú hranicu pre uplatnenie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktorá môže byť ešte sprísnená uplatnením sudcovskej koncentrácie. Uvedená objektívna časová hranica má veľký význam pre moment viazanosti súdu.

10. Z ust. § 132 a 294 CSP je pritom zrejmé, že všetky podstatné tvrdenia majú byť určite a zrozumiteľne uvedené už v žalobe samotnej, a to aj preto, aby už od začiatku súdneho konania (napr. i s poukazom na prerušenie plynutia premlčacej doby) bolo zrejmé, čo je jeho predmetom, a aby sa k tomu (ku konkrétnym skutočnostiam) v súlade so zásadou dispozičnou, prejednacou, rýchlosti i hospodárnosti konania mohla protistrana relevantne vyjadriť, a súd mohol tieto skutočnosti preskúmať (vrátane okolností týkajúcich sa prípadného premlčania) a aj posúdiť.

11. Odvolací súd pripomína, že podľa § 18 ods. 2, 4, 5 Zákona o advokácii
(2) Advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie, že koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a

uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné. Pritom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb.

(4) Advokát je povinný v priebehu poskytovania právnej služby informovať klienta, ktorý je spotrebiteľom právnej služby, o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu, inak mu odmena nepatrí. To neplatí v prípade, ak je potrebné úkon právnej služby vykonať bezodkladne.

(5) Odmena advokátovi nepatrí za tie úkony, pri ktorých nepostupoval s odbornou starostlivosťou.

12. Žalobca teda neunesol tzv. dôkazné bremeno, ktoré možno charakterizovať ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania. V rámci dokazovania platí zásada, že každá strana sporu musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia, t.j. kto tvrdí, dokazuje.

13. Strana sporu teda musí preukázať to, čo tvrdí, pretože len potom môže súd zobrať jej tvrdenie za základ svojho rozhodnutia. Podľa súdnej judikatúry dôsledkom nesplnenia povinnosti tvrdiť všetky pre rozhodnutie významné skutočnosti (povinnosť tvrdenia) a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (dôkazná povinnosť) je vynesenie nepriaznivého rozsudku pre stranu, ktorá ich nespĺnila. Súd sám nie je povinný po významných skutočnostiach pátrať.

14. Pokiaľ odvolateľ zastáva názor o naplnení notifikačnej povinnosti tým, že tak postačuje uvedením údajov v plnomocnení odkazom na vyhlášku č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, tak odvolací súd sa s tým nestotožňuje a to z týchto dôvodov:

14.1 V zmysle platnej právnej úpravy sa odmena advokáta určuje primárne na základe dohody klienta s advokátom, ktorú dohodu vyhláška v § 1 ods. 2 označuje za „zmluvnú odmenu“. V už spomínanom ustanovení § 2 ods. 2 vyhláška taxatívne uvádza možné spôsoby dohôd medzi klientom a advokátom, a to na odmene hodinovej, podľa počtu hodín účelne vynaložených na vybavenie veci, paušálnej odmene, ktorá je určená paušálnou sumou, podielovej odmene, ktorá je určená podielom na hodnote veci a tarifnou odmenou dohodnutou inak ako základnou sadzbou tarifnej odmeny.

Tak ako aj taxatívne vymedzenie možných spôsobov dohôd o odmene advokáta s klientom aj podrobnejšie vymedzenie charakteristiky a obsahových náležitostí jednotlivých druhov dohôd, ako aj povinností zmluvných strán ide nad rámec povinností upravených ZoA. Z tohto dôvodu za ústavne súladný výkon aplikácie ustanovení vyhlášky vo vzťahu k zmluvnej odmene advokáta je nutné prijať ten, že pokiaľ zmluvná odmena advokáta s klientom sa odchyľuje od úpravy uvedenej v § 2 až 8 vyhlášky, je takáto dohoda neplatná pre rozpor so zákonom, ale možno ju, ak by obsahovala také ustanovenia, považovať za neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 OZ) alebo by dojednania nepoživali právnú ochranu pre rozpor s poctivým obchodným stykom.

Do takýchto zákonných kritérií v zdanlivo neobmedzenej zmluvnej voľnosti strán bude určite patriť odmena dojednaná v súlade so zásadami poctivosti a primeranosti. Dôležitým atribútom je tiež transparentnosť odmeny a povinnosť advokáta informovať klienta o svojej odmene včas, a to aj v prípade, ak medzi nimi nedôjde k dohode o zmluvnej odmene, keďže zanedbanie tejto povinnosti by mohlo mať pre advokáta následky uvedené v § 18 ods. 4 Zákona o advokácii, t.j. že advokát stratí právo na zaplatenie odmeny za úkon právnej služby, ak o výške odmeny zaň neinformoval pred začatím tohto úkonu.

Vychádzajúc zo zmyslu a účelu, ktorý právna úprava § 18 ods. 4 Zákona o advokácii sledovala, ktorým je „ochrana“ klienta v pozícii spotrebiteľa právnej služby v tom smere, aby klient pri akceptácii právnej služby, ktorá mu bude poskytnutá, mal dostatočne zrozumiteľnú a presnú informáciu o tom, aká je odmena advokáta za „úkon právnej služby“, a to ešte pred začatím tohto úkonu.

14.2 Podľa názoru odvolacieho súdu bolo v zmysle ustanovenia § 18 ods. 4 Zákona o advokácii povinnosťou žalobcu ako advokáta v priebehu poskytovania právnej služby informovať žalovaného ako svojho klienta, ktorý je spotrebiteľom právnej služby o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu, a to pod následkom straty nároku na odmenu. V tomto smere dôkazné bremeno bolo na strane žalobcu.

15. „Jazyk neladí, keď slová s myšlienkami nesúhlasia. Keď čo sa hovorí, nie je, čo sa myslí, tak diela nestanú sa skutočnosťou. Keď nezrodia sa diela, mravné zásady a zručnosti sa nerozrastú. Ak zakrpatia zásady a umenie, nezavládne právo. Ak vymizne právo, ľudia nevedia, kam ruky-nohy pohnúť. Netrp teda jazykovou svojvôľou! Z nej všetko pramení ...“ Konfucius

„Neexistujú nijaké právne normy, existujú iba interpretované právne normy.“ U. W..

Metóda výkladu nie je pritom určená iba predmetom, ale aj jeho zmyslom, funkciou. Ak je interpretácia práva súčasťou právnej argumentácie v procese aplikácie práva, potom týmto zmyslom je formulovanie vyššej premisy subsumpcného sylogizmu (úsudku) tak, aby umožnila podradenie skutkových zistení konkrétneho prípadu a vyvodenie konkrétneho normatívneho následku, a to uvedomujúc si skutočnosť, že subsumpcný sylogizmus je pri aplikácii práva konečnou fázou kaskády korelácií. Ak sú jednotlivé právne normy explicitne vyjadrené v právnom predpise (predpisoch), tak interpretácia predstavuje jednak ich významové spojenie (napr. vo forme väzby hypotézy a dispozície, alebo negácie správania obsiahnutého v dispozícii a sankcie), jednak taký stupeň presnosti stanovenia obsahu a rozsahu v skutkovej podstate a normatívnom následku normy obsiahnutých výrazov (pojmov), aký umožňuje subsumpciu konkrétnych skutkových okolností a vyvodenie konkrétnej povinnosti (oprávnenia). (Pozri Pavel Holländer INTERPRETÁCIA PRÁVA).

16. Z ustálenej judikatúry týkajúcej sa požiadavky transparentnosti vyplýva, že pred uzavretím zmluvy majú informácie o zmluvných podmienkach a dôsledkoch uvedeného uzavretia zmluvy pre spotrebiteľa zásadný význam. Najmä na základe týchto informácií sa tento spotrebiteľ rozhoduje, či chce byť viazaný podmienkami, ktoré predajca alebo dodávateľ vopred vypracoval (rozsudok z 3. marca 2020, Gómez del Moral Guasch, C 125/18, EU:C:2020:138, bod 49 a citovaná judikatúra).

Z toho vyplýva, že požiadavka transparentnosti zmluvných podmienok, ako vyplýva z článku 4 ods. 2 a článku 5 smernice 93/13, nemôže byť obmedzená len na ich zrozumiteľnosť z formálneho a gramatického hľadiska. Vzhľadom na to, že systém ochrany zavedený uvedenou smernicou vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, najmä pokiaľ ide o úroveň informovanosti, táto požiadavka jasného a zrozumiteľného formulovania zmluvných podmienok, a teda transparentnosti, stanovená uvedenou smernicou, sa musí chápať široko (rozsudok z 3. marca 2020, Gómez del Moral Guasch, C 125/18, EU:C:2020:138, bod 50 a citovaná judikatúra).

V dôsledku toho treba uvedenú požiadavku chápať tak, že vyžaduje nielen to, aby dotknutá zmluvná podmienka bola pre spotrebiteľa zrozumiteľná z formálneho a gramatického hľadiska, ale aj to, aby priemerný spotrebiteľ, ktorý je riadne informovaný a primerane pozorný a obozretný, bol schopný pochopiť konkrétne fungovanie tejto podmienky a posúdiť tak na základe presných a zrozumiteľných kritérií potenciálne významné ekonomické dôsledky takejto podmienky na jeho finančné záväzky (rozsudok z 3. marca 2020, Gómez del Moral Guasch, C 125/18, EU:C:2020:138, bod 51 a citovaná judikatúra).

Vyšplýva z toho najmä to, že zmluva musí transparentným spôsobom vyjadrovať konkrétne fungovanie mechanizmu, na ktorý sa odvoláva dotknutá podmienka, ako aj prípadne vzťah medzi týmto mechanizmom a mechanizmom stanoveným ostatnými podmienkami, aby bol tento spotrebiteľ schopný na základe presných a zrozumiteľných kritérií posúdiť ekonomické dôsledky, ktoré z toho pre neho vyplývajú (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. januára 2021, Dexia Nederland, C 229/19 a C 289/19, EU:C:2021:68, bod 50, ako aj citovanú judikatúru).

Za týchto podmienok sa vzhľadom na požiadavku transparentnosti, ktorá vyplýva z článku 5 smernice 93/13, nemožno domnievať, že by predajca alebo dodávateľ pri transparentnom zaobchádzaní so spotrebiteľom mohol rozumne očakávať, že tento spotrebiteľ bude súhlasiť s takýmito podmienkami po predchádzajúcom individuálnom dojednaní (pozri analogicky rozsudok z 3. septembra 2020, Profi Credit Polska, C 84/19, C 222/19 a C 252/19, EU:C:2020:631, bod 96), čo však prináleží overiť vnútroštátnemu súdu (pozri rozsudok Súdneho dvora (prvá komora) z 10. júna 2021 vo veci C 609/19).

Súdny dvor zdôraznil, že požiadavka transparentnosti uvedená v článku 5 smernice 93/13 by nemala byť obmedzená len na zrozumiteľnosť z formálneho a gramatického hľadiska týchto zmluvných podmienok, ale naopak, vzhľadom na to, že systém ochrany zavedený touto smernicou vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, najmä pokiaľ ide o úroveň informovanosti, táto požiadavka jasného a zrozumiteľného vypracovania zmluvných podmienok, a teda transparentnosti, stanovená uvedenou smernicou, sa musí chápať široko (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. júla 2020, Caixabank a Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, C-224/19 a C-259/19, EU:C:2020:578, bod 67, ako aj citovanú judikatúru).

Uvedenú požiadavku je teda potrebné chápať tak, že neukladá len povinnosť, aby bola dotknutá zmluvná podmienka pre spotrebiteľa formulovaná z gramatického hľadiska zrozumiteľne, ale aj to, aby zmluva transparentným spôsobom vyjadrovala konkrétne fungovanie mechanizmu, na ktorý sa odvoláva dotknutá podmienka, ako aj prípadne vzťah medzi týmto mechanizmom a mechanizmom stanoveným ostatnými podmienkami, aby bol spotrebiteľ schopný na základe presných a zrozumiteľných kritérií posúdiť ekonomické dôsledky, ktoré z toho pre neho vyplývajú (rozsudok zo 16. júla 2020, Caixabank

a Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, C-224/19 a C-259/19, EU:C:2020:578, bod 67, ako aj citovaná judikatúra).

Novou úpravou, ktorú novela zakotvila v § 18 ods. 4 zákona o advokácii, sa advokátom uložila nová povinnosť, a to povinnosť advokáta v priebehu poskytovania právnej služby informovať klienta, ktorý je spotrebiteľom právnej služby, o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu, inak mu odmena nepatrí. V prípade, že si advokát svoju informačnú povinnosť vo vzťahu ku klientovi nesplní, nevznikne mu právo na odmenu len za ten jednotlivý úkon, ktorého sa nesplnenie informačnej povinnosti podľa § 18 ods. 4 zákona o advokácii týkalo, čo možno vyvodiť aj z gramatického výkladu znenia predmetného ustanovenia, v ktorom novela používa pojem „úkon“ výhradne v jednotnom čísle. Zmyslom novelizovaného ustanovenia § 18 podľa dôvodovej správy bolo stransparentniť výšku odmeny za poskytnutú právnu službu a prípadne ju aj odmietnuť.

Odvolateľova interpretácia by vo svojom dôsledku dosiahla pravý opak a umožnila by obchodníkom - advokátom pri nenaplnení cieľov novelizovaného ustanovenia aj napriek porušeniu odbornej starostlivosti a netransparentnosti dosiahnuť ekonomický profit, preto odvolací súd považuje za naplnenie § 18 ods. 4 taký postup obchodníka - advokáta v spotrebiteľskej službe ktorý preukázateľne spotrebiteľa pred každým úkonom právnej služby poučí o hodnote za každý zamýšľaný úkon právnej služby. Pokiaľ obchodník- advokát tak neučiní jeho postup je v rozpore s odbornou starostlivosťou a nárok na náhradu za úkon právnej služby (odmenu) mu nepatrí.

17. Evolutívna interpretácia je jednou z výkladových metód používaných Európskym súdom pre ľudské práva (ďalej len „Súd“) pri rozhodovaní o namietaných porušeníach Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“). Je nazývaná i interpretáciou dynamickou, flexibilnou alebo progresívnou; jej podstatou je, že sa odchyľuje od zámerov tvorcov Dohovoru alebo od významu, ktorý danému ustanoveniu Dohovoru pripísal samotný Súd v skoršom rozhodnutí. V oboch prípadoch je tento odklon odôvodnený poukazom na zmenu vonkajších podmienok a okolností. Inými slovami, „štandard Dohovoru sa nevníma ako statický, ale ako reflektujúci spoločenské zmeny... Súd berie do úvahy súčasnú realitu a postoje, nie situáciu prevládajúcu v čase vzniku Dohovoru v rokoch 1949 - 1950.“ Účelom evolutívnej interpretácie je teda „aktualizovať Dohovor na podmienky súčasnej demokratickej spoločnosti.“ Na túto metódu sa Súd po prvý raz explicitne odvolal v kauze Tyrer v roku 1978 - 25 rokov po tom, čo Dohovor nadobudol platnosť. Súd tu charakterizoval Dohovor ako „živý nástroj, ktorý musí byť interpretovaný vo svetle súčasných podmienok.“ Podľa jedného z nedávnych rozhodnutí, „pokiaľ by Súd upustil od dynamického a evolutívneho prístupu, riskoval by tým, že sa stane prekážkou reformy alebo progresu.“

Odvolačný súd si uvedomuje balansujúcu rozhodovaciu prax súdov avšak posun v aplikačnej praxi nastal po citovaných rozhodnutiach SD EU vydaných v roku 2020 až 2023 (pozri bod 20 tohto rozsudku) ktoré boli pretavené aj v rozhodnutiach odvolacieho súdu (napr. sp zn. 20CoCsp/8/2021 z 25. augusta 2022, sp. zn. 2Co/44/2022 z 23. augusta 2023, sp. zn. 7Co/40/2023 zo 14. marca 2024, sp. zn. 10CoCsp/2/2024 z 25. januára 2024, sp. zn. 21Co/3/2019 z 27. januára 2020, 13Co/26/2018 z 09.10.2019) pre nastolenie spravodlivej rovnováhy a právnu istotu bolo nevyhnutné sa odkloniť od predchádzajúcej aplikačnej praxe a priznať porušeniu notifikačnej povinnosti advokáta, relevanciu tak, že nárok na odmenu v takomto prípade vzniknúť nemôže.

18. Samotné súdne konanie, ktorým sa završuje poskytovanie súdnej ochrany musí byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania pri rešpektovaní zásad spravodlivého súdneho konania pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na zrozumiteľnosť, určitosť, jasnosť a súlad jeho skutkových a právnych dôvodov vo vzťahu k jeho výroku. Logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania za rešpektovania zásad (princípov spravodlivého súdneho konania), najmä zabezpečenia spravodlivej úpravy pomerov medzi stranami sporu je, neúspech žaloby.

19. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobu zamietol; jeho rozhodnutie nemožno považovať za nepresvedčivé, resp. ústavne nekomfortné.

20. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I;

uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp.zn. III. ÚS 209/04). Za tohto stavu odvolací súd v plnom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku ohľadom zrušenia zabezpečovacieho opatrenia tak ako sú uvedené v bode 51. napadnutého rozsudku.

21. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok vo výrokoch I., II., ktorým bolo konanie v časti o zaplatenie sumy 173,76 eur zastavené, a to čiastočne bez príslušenstva a vo výroku IV. a V. ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

Zohľadňujúc argument odvolateľa, že späťvzatím nebolo postihnuté príslušenstvo späťvzatej sumy (pozri č.l. 202 spisu), odvolací súd postupom podľa § 388 CSP rozsudok v zastavujúcom výroku II. v časti príslušenstva sumy 173,76 eur zmenil a žalobu v tejto časti zamietol z dôvodov identických (teda neopodstatnenosti nároku na odmenu) pre zamietnutie žaloby vo výroku I. napadnutého rozsudku.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. V konaní bol úspešný žalovaný, ktorého je potrebné považovať za plne úspešného z toho dôvodu, že žalobcovi nárok na odmenu ani v časti nevznikol a tomu zodpovedá aj výrok o náhrade trov konania.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).